

30. apr. 1842

FAKTA

Dato:

30. apr. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 21

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 65; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

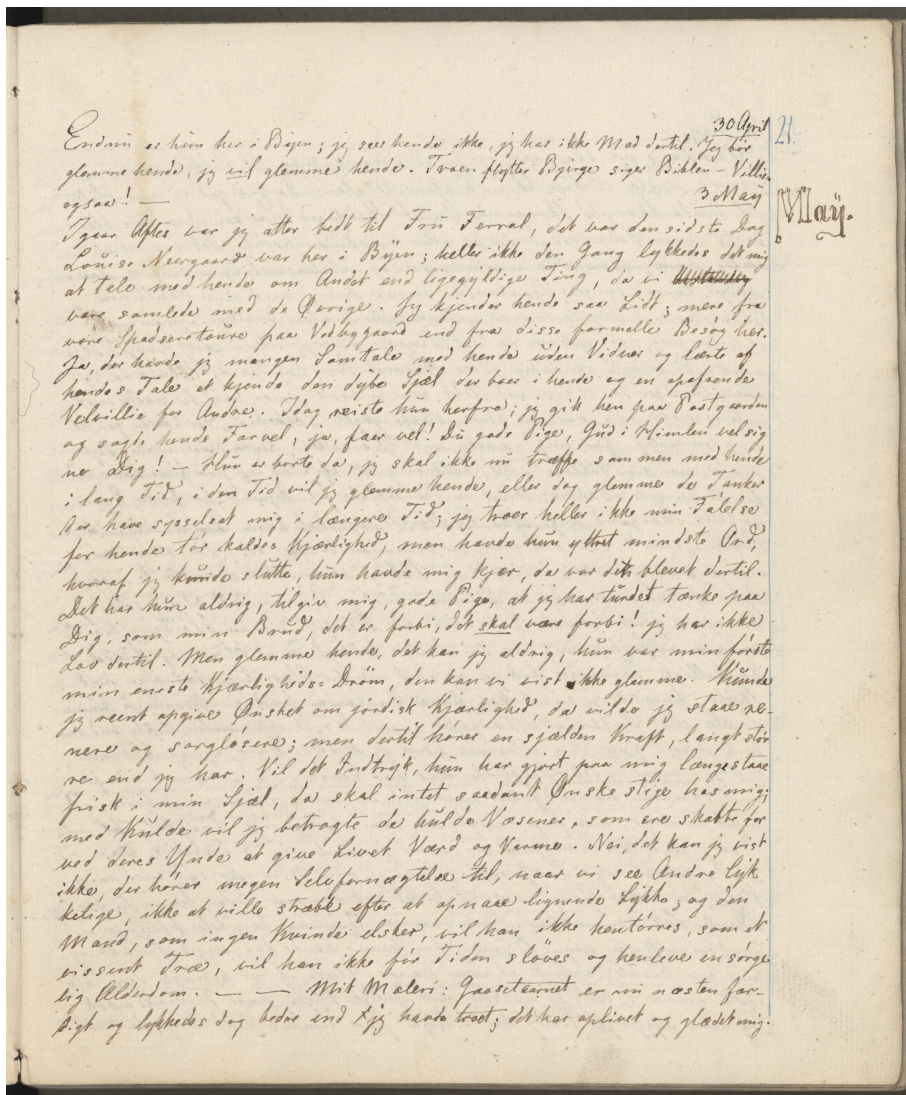
København 2018, s. 70

TRANSSKRIFTION

30 April

Endnu er hun¹ her i Byen; jeg seer hende ikke, jeg har ikke Mod dertil. Jeg bør glemme hende, jeg vil glemme hende. Troen flytter Bjerge siger Biblen – Villien ogsaa! –

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

Endnu er hun her i Bøjen; jeg sees hende ikke, jeg har ikke Mod dertil. Jeg har
glømmet hende, jeg vil glømmes hende. Toravn plejter sig sig Billed - Ville
ogsaa! — 30 April 21

Jegs Offter var jeg atter borte til Jon Ferral, det var den sidste dag
dronningens Afskeds var her i Bøjen; heller ikke den Gang lykkedes det mig
at tale med hende om Andet end ligegyldige Ting, om vi ~~ikke~~
var samlede med de Andre. Jeg kjendte hende saa lidt; mere fra
mine Spadsentourer fra Volbiggaard end fra disse formelle Besøg her.
Ja, der havde jeg mangen Samtale med hende uden Videre og langt af
hendes Tale et kjendt den dybe Spæl der var i hende og en uafprøvet
Viljelive for Andet. Tid reiste hun herfra; jeg gik hen fra Posten uden
og sagde hende Farvel, ja, farvel! Du gode Børn, Gud i Himlen vel dig
nu dig! — Hun svarede da, jeg skal ikke se dig sammen med hende
i lang Tid, i den Tid vil jeg glømmes hende, eller dog glømmes du Tanker
der have opsiddet mig i længere Tid; jeg traer heller ikke min Fælle
for hendes for kaldes Kjærlighed, men havde hun et andet minde
hvorefter jeg kunde støtte, hun havde mig kjær, da var det blevet dertil.
Det har hun aldrig, tilgive mig, gode Børn, at jeg har tænkt tænke på
dig, som min Børn, det er forbi, det skal være forbi! jeg har ikke
Lad dertil. Men glømmes hende, det kan jeg aldrig, hun var min første
min første Kjærligheds Drøm, den kan vi vist ikke glømmes. Kunde
jeg recitere appert Omstet om kjærlighed, da vilde jeg staa re-
nere og sorgløsere; men dertil hører en sjælden Kraft, langt over
og end jeg har. Vil det Bortgik, hun har gjort på mig længstaa-
forst i min Spæl, da skal intet saadant Omstet stige hos mig;
med Hvalde vil jeg betragte de halde Væsenes, som ere skatte for
med deres Hjerte at give Livet Vaerd og Venne. Nei, det kan jeg vist
ikke, der hører megen Selvfornægtelse til, naar vi see Andes Lyk-
kelige, ikke at ville stræbe efter at opnaa lignende Lykke; og den
Maad, som ingen Kvinde elsker, vil man ikke kenderes, som et
visstent Troe, vil man ikke for Tiden s'laas og kender en søge
hij Alldenom. — Mit Maleri: Gaaet er nu næsten for-
bort og leffedes dog bedre end jeg havde troet; det har opløst og glædet mig.

3 Maj
May.